TRĂDAREA

de L.J. BEESTON

LINEGAR SUFLĂ IMPACIENTAT fumul ce ieşea din ţigara lui Williams.

– Volturio întârzie, zise el neliniştit. Aproape cu cincisprezece minute. Asta nu-mi place.

– Ca să fim exacţi, douăsprezece minute, îndreptă Brodie. Vine el, n-avea grijă. Dar găsesc că e un frig groaznic în biroul ăsta blestemat. Ce prostie, din partea lui Volturio, să ne cheme abia pentru ora zece.

Linegar ridică mâna.

– Sst! Mi se pare că-l aud, zise el.

Cei trei bărbaţi se găseau într-un birou mare, dintr-o clădire din apropiere de Tower Hill. Cele o sută şaptesprezece trepte de piatră, mărginite de balustrada de fier, care duceau jos, treceau prin încă trei etaje, tot cu birouri.

Biroul în care cei trei bărbaţi îl aşteptau pe al patrulea, avea o uşă, jumătate de mahon, jumătate de sticlă mată, pe care era scris *„Brodie et Co. – Agenţie generală"*.

– Ai dreptate, zise Williams, după o pauză. Vine Volturio.

O mână puternică apăsă pe clanţă şi un om intră înăuntru. Aruncă o privire foarte aspră asupra celorlalţi.

– Bine, zise el. Suntem cu toţii. Am fost reţinut câteva minute.

Mai mult nu se scuză. Vorbea cu glas poruncitor. Arăta ca un om care nu obişnuieşte să se scuze mult.

Ceilalţi trei nu răspunseră. Se uitau la noul venit, într-o aşteptare plină de nerăbdare. Acesta îşi scoscse paltonul, luă o măsuţă care se afla alături de presa de copiat, şi o împinse lângă sobă.

– Aici, zise el. Să ne aşezăm la sfat în locul acesta. E mai cald.

– Ce noutăţi aduci, Volturio? întrebă Brodie, scoţându-şi ochelarii şi ştergându-i cu batista.

– Bune sau rele, văd cu de pe acum că Volturio aduce noutăți deosebite, zise Williams, pufăind din țigară.

– Asta e tot atât de adevărat, pe cât e de adevărat că inscripția de afară: – „Agenție generală" – e un paravan pentru activitatea noastră reală... răspunse Volturio. Dar să trecem la afacerea care ne-a adunat astăzi aici: diamantele ducesei de Claypool. Alteța Sa vine mâine seară la balul din Dover Street. Va purta toate bijuteriile. O știre urgentă o cheamă pe ducesă acasă. Mașina are pe drum o pană. A noastră e prin apropiere, gata de plecare. Totul e pregătit în amănunțime. Ideea ne vine, ca de obicei, de la Scarrs, căruia, de altfel, îi datorăm cele mai bune afaceri ale „Agenției Generale Brodie et Co.". Fiecare din noi are de îndeplinit un rol. Acum ne-am adunat aici ca să mai cântărim încă odată lucrurile, adică, mai bine zis, ca să studiem cu atenție riscurile.

– Am mai vorbit câte ceva despre asta înainte de ai fi venit tu, spuse Williams. Totul pare a fi în perfectă regulă.

Volturio se rezemă de speteaza scaunului.

– Pare? repetă el. Da, adevărat, ăsta e termenul potrivit. Pentru că, în realitate, planul nostru s-a spulberat ca o rachetă în noapte. Și asta încă n-ar fi nimic...

În timpul tăcerii ce urmă, scoase o fâșie de hârtie din buzunar.

– Iată o știre cifrată, zise el. De la Scarrs, către mine. Brodie, citește-o și dă-o mai departe!

Brodie citi. Nu-i trebui nici un minut pentru asta.

– Blestemații! spumegă el.

În minutul acesta, Volturio, aplecat înainte, deasupra mesei, îndreptase asupra lui Brodie o privire atât de pătrunzătoare, de parcă ar fi vrut să prindă gândurile cele mai adânci din mintea lui. Apoi zise liniștit:

– Dă-i-o lui Linegar!

Linegar își plimbă ochii pe rândurile misterioase, apoi ridică capul și văzu privirea lui Volturio îndreptată asupra sa, așa cum fusese îndreptată și asupra lui Brodie, cu un minut înainte.

– Stupidă greșeală! Pot să jur că e o greșeală! – explică Linegar tulburat.

– E rândul tău, Williams, zise Volturio, îndreptându-și de data asta privirea asupra celui de-al treilea complice.

Williams citi. Se făcu roșu, ridică pumnul și-l trânti pe masă. Dar se stăpâni în cele din urmă.

– Dacă Scarrs spune că e așa, așa o fi, cred... zise el, liniștit, pufăind din țigară.

Volturio își încrucișă brațele pe marginea mesei.

– Am primit această știre de la Scarrs acum o jumătate de ceas, zise el, gânditor. Scarrs ne înștiințează că unul din noi a trecut de partea poliției. Ne pune acum în situația de a trebui să ne apărăm cât mai repde. Spunea că ar putea afla și numele trădătorului din mijlocul nostru, dar până acum n-are dovezi precise. Ne previne. Îi suntem cu toții recunoscători..., adică trei dintre noi îi suntem recunoscători. Parcă ne-am afla pe marginea unei prăpăstii, noi cei trei. Planul pentru care ne-am adunat astăzi aici, e spulberat. Ducesa de Claypool rămâne cu diamantele ei. Dar asta nu ne interesează prea mult. Avem o chestiune mult mai gravă de lămurit *gentlemen.* În noaptea aceasta, trebuie să descoperim pe trădător înainte de a ieși din această cameră și să-l suprimăm.

– Desigur! – zise Brodie, punându-și ochelarii.

– Neapărat! – confirmă Linegar.

– Arată-ne o cale, Volturio! – zise Willians.

Volturio își plimbă privirea de la unul la altul, încet, insinuant.

– Nu-i ușor, zise el. În schimb, e groaznic! Unul din noi a trecut de partea poliției, fie pentru a-și salva propria piele, fie pentru bani. Acela care a făcut asta, e un trădător. Întrebarea e: cine este? Linegar, tu ești...?

– Cu siguranță că nu.

– Williams, tu ești?

– Nu, Volturio.

– Brodie, tu ești nemernicul?

– Pot să jur că nu sunt eu.

– Atunci nu rămân decât eu – continuă Volturio, posomorât. Cred că pe mine mă puteți lăsa de o parte. Dacă aș fi cu trădătorul, n-aș fi întins cărțile pe masă. Așa e?

– Așa e – încuviință Linegar.

– E limpede că ai fi tăcut – confirmă Williams.

– Tu ești descărcat, Volturio – zise și Brodie.

– Bun! Atunci mai rămân trei. Mai bine, dar tot e greu... Un lucru însă e limpede: ne vom răzbuna. Trădătorul dintre noi nu va mai ieși azi din această cameră. Dacă-l reducem la tăcere, ne micșorăm poate

primejdia, dar poate că ne-o și sporim. Răzbunarea însă o vom avea. Acum, aici. Îi tragem un glonte în inimă, iar ce mai rămâne din el, azvârlim pe fereastră. Sunteți cu toții de aceeași părere?

Toți încuviințară.

– Vom avea, probabil, nevoie de întreaga noapte, poate și de ziua de mâine, până să descoperim cine e trădătorul. Dar nu plecăm de aici până nu ne răfuim. Acum, la lucru și imediat!

După ce isprăvi de vorbit Volturio băgă mâna în buzunar și scoase un revolver cu țeava lungă, sclipind albastru. Puse arma pe masă și o acoperi cu mâinile lui mari. Trei perechi de ochi se îndreptată încruntați și înțelegători către revolver, pentru ca să se ridice apoi spre fața lui Volturio, serioasă și neclintită.

Urmă o clipă lungă. Toți se uitau la Volturio. Nu se auzea decât plescăitul ploii, afară, în noapte.

În sfârșit, Williams îndrăzni să facă o observație.

– Ai un cât de mic indiciu, care ne-ar putea ajuta la cercetări?

– Nici cel mai mic. Tot ce știu ați citit și voi în scrisoarea asta a lui Scarrs.

– Atunci cum procedăm?

– Încep. Să te luăm întâi pe tine, Williams. Tu ne-ai trădat? Trebuie să răspunzi la întrebare. Ei! Ai vreun argument în sprijinul tău? Da: ai petrecut un an sau doi la închisoare, într-un penitenciar din Indiana.

– Asta spui tu că e un argument în favoarea lui? întrebă Brodie.

– Cred că da.

– Și de ce? întrebă Linegar.

– Pentru că unul care a stat în foc, nu se mai teme așa grozav de închisoare ca unul care nu știe încă cum e să fii închis. Și-apoi, poliția nu prea ia de spion pe un pușcăriaș. Nu spun că nu face asta niciodată, dar de obicei se ferește. Ajung la tine, Linegar.

– Bine. S-auzim!

– Nu e ușor să te bănuim – continuă Volturio. Un om cu cultură universitară, unul care ocupă un loc important în Stat, va fi, în mod firesc, înclinat să evite ca poliția să pună mâna pe el și să cerceteze afacerile lui. Iar dacă din suspiciunea aceasta, iese măcar o lună, o zi de închisoare, s-a dus pe copcă situația și renumele. Un astfel de om ești tu, Linegar.

– Și cum rămâne cu mine? interveni Brodie, potrivindu-și ochelarii. Eu n-am fost pușcăriaș, nici nu supez cu ducii și ducesele.

– Adevărat, răspunse Volturio, întunecat. Şi împotriva ta, Brodie, pledează faptul că eşti însurat şi ai copii. Unul ca tine poate avea uşor un moment de panică nervoasă care să-l facă să alerge la „Scotland Yard". Totuşi, mă îndoiesc ca tu să fi făcut măgăria asta. Tu şi cu Scarrs sunteţi cei mai deştepţi. Câteva idei ale tale au dovedit că eşti un hoţ înnăscut! Nu văd de ce te-am bănui pe tine mai mult decât pe alţii, Brodie.

– Vă jur că nu sunt trădător, răspunse Brodie, cu un zâmbet nervos.

– Asta jurăm toţi, mormăi Williams.

– Şi n-am înaintat nici cu o iotă, zise Linegar. Afară numai dacă... Se întrerupse.

– Afară numai dacă...? Ce?

– Socot că pe Scarrs nu e nevoie să-l supunem la cercetări.

– Ce întrebare! Dacă Scarrs ne-ar fi trădat, nu ne-ar fi dat de veste.

Williams scuipă o bucată de ţigară:

– Atunci nu văd...

– Taci, pentru Dumnezeu! şopti Volturio, ridicând mâna.

Ceilalţi rămaseră nemişcaţi. Trecu o jumătate de minut, dar nu se întâmplă nimic.

– Ai auzit ceva? întrebă Brodie, care pălise.

– E cineva afară, răspunse Volturio, în şoaptă.

Nu terminase bine, şi se auzi o bătaie în uşă. Aceasta era încuiată. O încuiase Volturio.

– Prea târziu, gemu Linegar. Ne-am curăţat.

Bătaia în uşă se auzi din nou, tare şi stăruitor.

– Poliţia! oftă Brodie.

– Nu vă mişcaţi! porunci Volturio, cu un fulger în ochi. Dacă e poliţia, atunci omul dintre noi, pe care îl căutăm, va fi singurul care să vrea să deschidă. Asta nu trebuie să se întâmple. Am să aleg eu.

Ochii lui întunecaţi, lunecară de la un chip la altul.

– Williams, deschide tu uşa!

Williams răsuflă adânc. Apoi se ridică, întoarse cheia şi deschise.

Brodie izbucni într-un râs isteric.

Era intendentul.

– Vă rog să mă iertaţi, *gentleman*, băigui el. Am tras întâi cu urechea, şi dacă n-am auzit nimic, mi-am zis că veţi fi plecat...

– Bine, moşule, răspunse Volturio.

– Veneam să umplu găleata de cărbuni, mai zise intendentul.
– Bine, umple-o! Şi pe cea goală las-o afară. Nu ne mai deranja. Avem treabă.
Intendentul dispăru cu găleata. Volturio încuie iar uşa.
– Mult zgomot pentru nimic, zise el, supărat. Să continuăm.
– Ar trebui să terminăm mai repede, observă Linegar. Nu putem sta aici toată noaptea.
– Nu plecăm până nu găsim omul şi până nu-l scoatem din circulaţie, zise Volturio, neînduplecat.
– Mie mi se pare că am intrat într-o fundătură, zise Williams, cu dispreţ.
– Gândeşte-te la o cale, răspunse Volturio. Doar nu sunt eu singurul om cu creier.
Luă revolverul cu sclipiri albăstrii şi-l cântări în mână.
– Repet, această armă va închide în noaptea asta gura unuia dintre noi.
Williams împinse cu putere scaunul, îşi băgă degetele mari în găurile de la mâneci ale vestei şi începu să se plimbe prin odaie. Se vedea că e în căutarea unei soluţii a groaznicei probleme. Se duse la fereastră, se uită lung în geam şi văzu ivindu-se din întuneric o imagine a făpturii sale, neînsufleţite. Cu o înjurătură, deschise fereastra violent, ca să soarbă puţin aer proaspăt. Nu văzuse cum se aplecase înainte Volturio, nu-l auzise pe Brodie spunând:
– Băgaţi de seamă!
Ploaia plescăia neîncetat, monoton. Williams trase aer în piept. Puse mâna pe pervaz, se aplecă în afară şi se uită în jos. Pământul era la vreo cincizeci de metri, dar în întuneric părea o prăpastie fără fund. Williams simţi ploaia pe cap; se trase înapoi ca să închidă fereastra şi în acelaşi timp luă din gură mucul de ţigară, părând că vrea să-l zvârle jos.
– Stai!
Vocea lui Volturio, aspră şi tăioasă, îl făcu să se întoarcă fulgerător şi atunci văzu îndreptaţi asupra lui ochii sclipitori ai camarazilor săi. Feţele lor erau albe şi ameninţătoare. Pricepu numaidecât.
– A, aşa? zise el încet, dar foarte liniştit. Aţi crezut că vreau să dau un semnal cu ţigara? Vă înţeleg, dar n-aveţi dreptate. Ţigara mea e stinsă de zece minute. Poftim!
Puse pe măsuţă mucul de ţigară.

– În regulă, declară Volturio aruncându-l în foc. Mai bine șezi jos, Williams. Vezi doar pe ce teren nestabil ne aflăm. Cea mai mică mișcare poate trezi bănuieli.

În clipa aceea se auziră pașii târșâiți ai intendentului care pusese găleata cu cărbuni lângă ușă.

Linegar izbucni:

– Blestemat individ!

Apoi, ca și cum i-ar fi venit o idee:

– Cred că nu e el?

– Fiți liniștiți, replică Volturio. M-am convins de asta. El este ceea ce pare: un intendent.

Brodic, care deschise o dată sau de două ori gura, ca și cum ar fi avut ceva pe inimă, începu șovăitor:

– Aș face o propunere, numai să nu trezesc bănuieli...

– Dă-i drumul! O vom examina cu obiectivitate, îl liniști Volturio.

Șovăia. Aruncă o privire fugară spre revolverul pe care Volturio îl acoperea pe jumătate cu mâna.

– Dar nu vreau să fiu greșit înțeles, reluă el, șovăind mereu.

– Spune-ne propunerea ta, repetă Volturio.

– Păi, cam asta ar fi: pentru că avem șanse aproape nule de a descoperi pe spionul dintre noi, cred că ar fi bine să-i dăm o posibilitate de scăpare. Să-i dăm un termen – câteva minute numai –, până atunci să se dea pe față. Iar noi ne vom ține de cuvânt. Nu-l ucidem dacă-și mărturisește vina. Așa știm cel puțin cine e și putem, într-un fel sau altul, să-l reducem la tăcere, până ne salvăm noi.

– Aș! N-are să ne creadă! zise în bătaie de joc Linegar.

– La dracu! Ceva trebuie să facem! tună Williams. E ușor de zis că o să stăm aici o veșnicie. Dar la capăt tot trebuie s-o scoatem!

Volturio își rostogoli ochii întunecați de la unul la altul.

– Uitați că suntem aici pentru a ne răzbuna? răspunse el cu încăpățânare. Spuneți că vreți să vă puneți la adăpost? Dar dacă trădarea blestemată a mers prea departe? Eu, din partea mea, nu văd nici o posibilitate. Ticălosul ne va fi denunțat cu toate amănuntele. Și dacă poliția nu ne-a arestat până acum asta se datorește, probabil, pentru că vrea să ne prindă asupra faptului. Cunoaște, se vede, planul pe care l-am discutat adineauri și pe care am fost nevoiți să-l abandonăm. Totuși, să urmăm propunerea ta, Brodic. Îi dau aceluia

dintre noi, care a pus la cale această drăcească trădare, trei minute. Să mărturisească! Şi îi făgăduiesc că va ieşi din casa asta – chit că-l vom pedepsi mai târziu.

Volturio scoase ceasul din buzunar şi-l puse pe masă.

– Trei minute, repetă. Nici o secundă mai mult.

Termenul de graţie începu să se scurgă. Tăcere profundă. Nu se auzea decât tic-tacul ceasornicului.

– A trecut un minut, zise Volturio, furios.

Nici unul nu îndrăznea să se mişte, de teamă ca nu cumva mişcarea să fie interpretată ca un început de mărturisire.

– Două minute!

Tic-tacul ceasornicului păru că accelerează... tot mai mult... timpul gonea...

– Pentru numele lui Dumnezeu, să mărturisească şi să terminăm odată! strigă Williams.

– Trei minute! Termenul a expirat! zise Volturio.

Luă ceasornicul şi-l prinse din nou de lanţul de aur.

Linegar îşi pierdu cumpătul:

– N-o să-l descoperim niciodată pe trădător, chiar dacă am sta veşnic aici... Ştie că n-avem dovezi...

– Nici cea mai mică dovadă, replică Volturio cu glasul tunător.

– Atunci cum dracu'...

Deodată simţiră cu toţii ca o lovitură puternică, atât de grozavă era încordarea care pusese stăpânire pe ei. Pricina era soneria stridentă a telefonului. Volturio sărise cel dintâi de pe scaun. Lăsă revolverul pe masă şi ridică receptorul. Spuse cine e şi primi un răspuns.

– Da!... Da!...

Apoi întoarse capul peste umăr şi aruncă o privire asupra celorlalţi.

– E Scarrs, zise el cu jumătate glas, dar destul de tare ca să-l audă toţi.

Vorbi iar la telefon. Strigă speriat:

– Ce?

Apoi agăţă receptorul şi se întoarse către ceilalţi. Glasul lui răsuna limpede, ca o trompetă.

– Scarrs l-a descoperit. Mi-a spus numele lui!

În aceeaşi clipă Williams îşi împinse scaunul în spate şi luă revolverul de pe masă. Se dete cu câţiva paşi înapoi şi strigă:

– Sus mâinile! E chestie de viață și de moarte! Primul care se apropie de mine e un om mort!

Glasul lui Volturio răspunse rece și sever:

– Ascultați! Ascultați-mă pe mine! Nu era Scarrs la telefon, ci menajera mea. Am fixat cu ea minutul exact în care să-mi telefoneze. A fost un truc, și a reușit. Trădătorul blestemat, iată-l... A mărturisit...

Williams urla ca un nebun:

– Ce vă pasă! Ce-mi pasă! Plecați, sau trag!

Volturio izbucni într-un râs sinistru.

– Trage! zise el, batjocoritor. Revolverul nu e încărcat!

Cei trei se repeziră la Williams.

Tropăit de picioare: un gâfâit... fereastra se deschide... un strigăt implorator, înăbușit la jumătate... apoi un țipăt groaznic... și zgomotul surd al unui corp ce cade în abis...

– SFÂRȘIT –

Bun de tipar: august 1993
Apărut 1993
Culegere şi paginare 

Tiparul: „ROMÂNIA AZI“ SA